

Capitolul 1, 1-17

Salutul, sau alocuțiunea cu care apostolul începe scrisoarea sa este neobișnuit de lungă și foarte bogată în conținut. Pavel se numește mai întâi rob (sclav) al lui Isus Hristos. A fi un clăcaș al lui Hristos, era privit de bărbatul care ca niciunul altul a cunoscut libertatea creștină, ca o cinste deosebită. El se numește mereu așa, și cât este de adevărat, că și noi ar trebui s-o facem cu bucurie.

Dar el nu era numai „rob”, ci și „apostol”, și anume »*chemat* să fie apostol«. Nu ca și cum ceilalți apostoli nu ar fi fost chemați, dar el a fost chemat în mod deosebit. Cei doisprezece apostoli au fost chemați și trimiși de Mesia care trăia pe pământ; el a primit harul și apostolia direct din cer, de la Fiul Omului proslăvit la dreapta lui Dumnezeu, iar trimiterea lui a fost confirmată apoi de Duhul Sfânt. (Faptele Apostolilor 9; 13, 1-4) Apostolia lui nu se întemeia pe hotărâri sau rânduieli omenești - »nu *de la* oameni, nici *printr-un* om« (Galateni 1, 1) -, ci de la Dumnezeu. A fost »pus deoparte« de către Dumnezeu pe când se afla încă în pântecele mamei lui, iar mai târziu a fost »chemat« prin harul lui Dumnezeu. (Galateni 1, 15)

»Pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu.« Dumnezeu are o veste bună pentru lumea întreagă, pentru iudei și pentru națiuni, un mesaj al cărui conținut este exact contrariul a ceea ce oameni gândesc în mod obișnuit despre Dumnezeu. Căci unde este omul firesc, care Îl cunoaște ca Dumnezeu care *dă cu mână largă și fără muștrare*, care nu are plăcere în moartea păcătosului și este gata să ierte? Au trecut mii de ani de la căderea omului de la Dumnezeu, în care Dumnezeu nu și-a descoperit Evanghelia. Dar în această lungă perioadă de timp a fost imposibil pentru El să tacă cu privire la gândurile Lui de har; a dat permanent făgăduințe prin profeții Lui, în scrierile sfinte (versetul 2), că lumina va răsări și că toate marginile pământului vor vedea mântuirea Lui. Și »când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie« (Galateni 4, 4).

Pentru această Evanghelie a fost Pavel *pus deoparte*, așa cum spune el. Domnul l-a rânduit ca slujitor și martor, scoțându-l din poporul Israel și dintre națiunile, la care El voia să-l trimită, ca să le deschidă ochii și să le vestească iertarea păcatelor. (Faptele Apostolilor 26, 16-18) Unora să le aducă eliberarea de sub jugul Legii, celorlalți eliberarea de sub puterea întunecată a lui Satana. Și Cel ce l-a chemat și l-a trimis a fost Isus, Capul proslăvit al trupului Său. La întrebarea lui: »Cine ești, Doamne?«, a primit răspunsul: »Eu sunt Isus, pe care-L prigonești«. Totul era ciudat în acest caz: Cel care a făcut chemarea, chemarea, și cel care a fost chemat. De aceea Pavel putea să numească Evanghelia încredințată lui ca fiind Evanghelia *sa*, sau Evanghelia *slavei*. Ea îl așeza pe el, și pe cei care primeau vestea ei, pe un teren cu totul nou. Ea îi scotea din iudaism și dintre națiuni și îi unea nu cu un Mesia viu, ci cu Fiul Omului înviat și care se găsea sus în slavă, Capul unei creații noi. De aceea Pavel nu mai cunoștea »pe nimeni după starea firească«, nici măcar pe Hristos (2 Corinteni 5, 16), cu toate că într-un alt sens L-a cunoscut ca pe Fiul lui David.

Această Persoană minunată a fost tema și conținutul Evangheliei pe care o vestea. Era Evanghelia lui Dumnezeu despre »Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul« (versetul 3). Apărut în felul acesta în mijlocul poporului pământesc al lui Dumnezeu, spre împlinirea făgăduințelor, Hristos a fost respins. Prin aceasta Israel ca popor a pierdut toate *drepturile* cu privire la făgăduințe. Din acest moment putea să existe pentru urmașii lui Avraam, ca și pentru națiuni, care erau fără drept de cetățenie în Israel, fără Dumnezeu și fără nădejde în lume, numai *o bază* de primire, aceea *a harului* necondiționat. Că Dumnezeu, care nu-I pare rău de darurile harului și de chemarea făcută, va binecuvânta cândva și pe poporul Său pământesc și va împlini toate făgăduințele care i-au fost făcute, este un adevăr prețios. Astăzi însă El adună dintre iudei și dintre națiuni un popor *ceresc*. Duhul Sfânt S-a coborât ca să proslăvească pe »Fiul« și să-I pregătească o mireasă, o soție, dintre toate popoarele pământului.

În felul acesta ceea ce odinioară era cunoscut numai ca »făgăduință«, a devenit realitate. Cuvintele profeților Vechiului Testament (căci numai despre acestea este vorba în acest caz) s-au împlinit, în măsura în care ele se refereau la întruparea Domnului, la moartea Sa, la învierea Sa și

la consecințele minunate ale lucrării Sale. Lucrurile referitoare la noi, despre care au vorbit, ne-au fost vestite acum de mesagerii Evangheliei prin puterea Duhului Sfânt. (compară cu 1 Petru 1, 10-12) Desigur, și nouă ne-au fost date făgăduințe prețioase pentru drumul nostru prin lumea aceasta, dar nu despre acestea este vorba aici. Aici este vorba de făgăduințele cu privire la Evanghelia lui Dumnezeu, care *s-au împlinit*.

Acela, despre care vorbește această Evanghelie, S-a arătat, a venit în lume, și anume sub dublu aspect, sau în două relații diferite. El este *Fiul lui David*, în ceea ce privește trupul, pe care l-a luat prin har; și El este *Fiul lui Dumnezeu* și ca atare, »în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere prin învierea morților« (versetul 4). Ca Fiu al lui David a fost nu numai subiectul făgăduințelor lui Dumnezeu, ci și Împlinitorul acestora. Am spus deja, că poporul Israel, prin lepădarea lui Mesia al lui, a pierdut orice drept la aceste făgăduințe. Dar Dumnezeu a folosit tocmai această faptă, ca să aducă la lumină lucruri mai mari și mai minunate și să împlinească hotărârea Lui veșnică. Dumnezeu a înviat dintre cei morți pe Acela care a renunțat la drepturile Lui de Fiu al lui David și în ascultare desăvârșită S-a dat morții pe cruce, și I-a dat slavă. În felul acesta a fost dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu a descoperit această putere și la învierea lui Lazăr; ea se va mai descoperi și în învierea tuturor celor sfinți, dar cea mai mare dovadă a ei este în învierea Domnului Isus Însuși. (compară cu Ioan 12, 28; Efeseni 1, 20). El, Cel care S-a încărcat cu păcatele noastre, a fost făcut păcat, și în această stare, în mod necesar, a trebuit să sufere moartea, ca plată pentru păcat, a înviat dintre cei morți ca Biruitor al păcatului, al morții și al lui Satana. »Puterea nespus de mare« a lui Dumnezeu s-a arătat acolo unde moartea a pătruns ca urmare a păcatului. Hristos a înviat; carnea Lui nu a văzut putrezirea, sufletul Lui nu a fost lăsat în locuința morților. (Psalmul 16, 10; Faptele Apostolilor 2, 27).

Dar ce înseamnă expresia »în ce privește Duhul sfințeniei«? Despre prorocul Ieremia citim că a fost pus deoparte pentru Dumnezeu înainte de a se naște (Ieremia 1, 5), și despre Ioan Botezătorul se spune că a fost umplut cu Duhul Sfânt atunci când era încă în pântecele mamei; dar Hristos, ca *Om*, a fost *născut* din Duhul Sfânt și viața Lui a fost *în toate* privințele expresia acțiunii acestui Duh. Cuvintele Lui erau Duh și viață, și toate faptele Lui aveau loc în puterea Duhului Sfânt. Într-un cuvânt, în toată viața Lui S-a dovedit a fi un Sfânt al lui Dumnezeu, nevinovat, nepătat, despărțit de păcat, și în cele din urmă S-a adus jertfă fără pată lui Dumnezeu prin Duhul Cel veșnic. (Evrei 7, 26; 9, 14) Ca jertfă de mâncare desăvârșită: floarea făinii amestecată cu untdelemn și unsă cu untdelemn, tot timpul a fost expresia strălucirii dumnezeirii, a cărei plinătate locuia trupește în El. Încercat până la moartea pe cruce, încercat în focul cel mai fierbinte, în El nu s-a arătat nimic altceva decât numai desăvârșire și un miros plăcut. El a murit (și El a trebuit să moară), pentru că El a luat locul nostru, dar moartea nu a putut să-L țină. Omorât în trup, a fost făcut viu în Duhul. (1 Petru 3, 18) Aceasta vrea să spună: în învierea Lui a fost activă toată puterea minunată a Duhului Sfânt. Aceasta nu schimbă cu nimic faptul că *Tatăl* a fost dator să-I dea slavă, să învieze pe Acela care L-a proslăvit pe pământ, și că *Fiul* avea putere să-Și dea viața, ca apoi s-o ia înapoi. Învierea Domnului a fost mărturia publică cea mai puternică despre puterea care a lucrat în El în tot timpul vieții Lui și care L-a dovedit, cine era: Fiul lui Dumnezeu.

Tema Evangheliei lui Dumnezeu este deci Hristos, venit ca Fiu *al lui David*, ca să împlinească făgăduințele, și ca Fiu *al lui Dumnezeu*, dovedit cu putere în ce privește Duhul sfințeniei prin învierea morților. De la acest Domn, care între timp a fost încununat la dreapta lui Dumnezeu cu cinste și cu slavă și care acum era Domn și Hristos, Pavel a primit harul și apostolia, ca în Numele Lui să aducă pe toate popoarele pământului la ascultarea credinței (versetul 5). În același moment, în care l-a întâmpinat harul și lumina de sus a luminat în inima lui întunecată, el a fost chemat să mărturisească despre ceea ce a văzut și a auzit, și despre ceea ce Domnul voia să-i mai arate. (Faptele Apostolilor 26, 16) În felul acesta, chiar de la început, conținutul și domeniul slujbei lui era mult mai mare decât al celor doisprezece apostoli. De aceea aici este vorba de *ascultarea credinței*, care se pleacă de bună voie sub vestea adusă din cer, care acum se adresează nu numai lui Israel, ci la toată lumea.

Acesta era, deci, apostolul. Care era situația cu credincioșii din Roma? Ei nu au fost chemați să fie apostoli, și totuși au fost chemați: »*chemați* ai lui Isus Hristos, *iubiți* ai lui Dumnezeu, chemați *sfinți*«, și toate acestea »prin Isus Hristos, Domnul lor«. Cu adevărat, titluri minunate, care pe de o parte exprimă relația lor nouă cu Tatăl și cu Fiul, iar pe de altă parte arătau că purtătorii lor, chiar dacă Pavel nu avea nimic a face cu întemeierea Adunării din Roma, stăteau sub autoritatea lui ca apostol al neamurilor. În această poziție le putea scrie având împuternicirea lui Hristos, trimițându-le salutul lui obișnuit, dar plin de însemnătate: »Har și pace de la Dumnezeu, *Tatăl* nostru, și de la *Domnul* Isus Hristos!« (versetul 7) Ei erau acum copiii acestui Dumnezeu mare și robii Acestui Domn bogat și îndurător, și era bucuria Duhului Sfânt să-i recunoască prin apostol ca atare.

Niciodată mai înainte nu au fost cunoscute astfel de titluri, nici în timpul patriarhilor, nici sub domnia glorioasă a lui David, sau a lui Solomon; niciodată nu au fost făcute cunoscut sentimente și relații așa cum întâlnim în versetele următoare ale Epistolei noastre. Este adevărat, Dumnezeu S-a descoperit uneori și a făcut cunoscut mărimea Lui minunată, sau bunătatea, răbdarea și credincioșia Lui minunată, dar astfel de titluri, sau o vorbire asemănătoare, nu vom găsi niciunde în Vechiul Testament. Înainte de venirea Domnului în această lume au fost imposibile. Da, nici măcar în timpul vieții și umblării Lui aici pe pământ, gânduri și sentimente ca acelea care sunt descrise în versetele 8-15 nu puteau să ia naștere în inimile ucenicilor. Pentru aceasta trebuia mai întâi ca lucrarea de pe Golgota să creeze fundamentul. Dacă ne gândim că Adunarea din Roma era în cea mai mare parte compusă din credincioși care odinioară au fost păgâni, ne vom mira cu atât mai mult de legăturile cordiale dintre ei și apostol, a cărui față nu au văzut-o niciodată.

»Mai întâi *mulțumesc* Dumnezeului meu, prin Isus Hristos, pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea« (versetul 8). Dragostea este permanent interesată să scoată în evidență și să recunoască ce este bun în *altul*. Pavel a fost în privința aceasta, ca și în multe altele, un imitator credincios al Domnului său. Așezarea și însemnătatea orașului Roma, ca punct central al puternicului imperiu roman din timpul acela, face clar că vestea despre credincioșia credincioșilor de acolo, precum și unele prigoniri din afară și ispitele dinăuntru au fost cunoscute în toată lumea, asemenea credinței Tesalonicenilor, răspândiți în acele cetăți ale Macedoniei și Ahaiei, așa că apostolul nu avea nevoie să spună ceva în privința aceasta. Pavel a mulțumit Dumnezeului *său* pentru aceasta, și cu cât o făcea mai mult și purta în inima sa cu dragoste aprinsă și rugăciuni necurmăte pe credincioșii din Roma (și pe mulți alții), cu atât mai adâncă și mai fierbinte devenea dorința lui să-i vadă, și să le dea vreun dar duhovnicesc ca să-i întărească în credință (versetele 9-11).

Ce schimbare a avut loc cu acest om! Odinioară, un adept fanatic al Legii, un disprețuitor și un hulitor al Numelui lui Isus, și un dușman înflăcărat al ucenicilor Săi – acum, un neobosit și plin de dragoste vestitor al harului descoperit în Isus, un om al credinței, care lucrează prin dragoste, un sclav al lui Isus Hristos, care în osteneală și lupte, în suferințe și în prigoane „s-a dedicat” cu totul altora, și voia să iubească cu atât mai mult cu cât era iubit mai puțin. Acesta era omul – și câte multe altele s-ar mai putea spune despre el! – care dorea mult »ca prin voia lui Dumnezeu să aibă în sfârșit *fericirea*« să meargă și la ei la Roma (versetul 10). Dacă a existat vreodată un om, care cu inima lui Isus Hristos s-a îngrijit de bunăstarea spirituală a turmei, atunci acela a fost el. Instinctiv ne vine rugăciunea pe buze: „Doamne, ajută-ne să învățăm de la el! Ajută-ne să fim imitatorii lui, așa cum el a fost imitatorul Tău!”

Cât de mult trebuie să fi mișcat aceste cuvinte inimile credincioșilor din Roma! Dar Pavel putea să ia pe Dumnezeu ca martor, că spune adevărul. Da, numai Lui Îi slujea »*în duhul lui*, în Evanghelia Fiului Său«. Nu era o slujbă călăuzită de o râvnă exterioară pentru împlinirea unei datorii, ci în dedicare lăuntrică pentru Dumnezeu și dăruire necondiționată, din dragoste, pentru Evanghelia *Fiului Său*. Să observăm în trecere schimbarea felului de exprimare. Dacă în versetul 1 am auzit despre Evanghelia *lui Dumnezeu*, aici auzim despre Evanghelia *Fiului Său*. Este de la sine înțeles aceiași Evanghelie, numai că în primul caz ne este arătat izvorul acestei Evanghelii, iar în cazul al doilea, felul în care a lucrat dragostea lui Dumnezeu prin Evanghelie, drumul pe care a mers Isus, ca să salveze pe cei pierduți.

De-a dreptul mișcător și totodată o dovadă impresionantă de smerenie și modestie a apostolului este conținutul versetului 12. Am auzit că Pavel dorea să meargă la Roma, ca să dea daruri duhovnicești credincioșilor de acolo, ca să-i întărească, și adaugă, »sau mai degrabă, ca să ne îmbărbătam *laolaltă* în mijlocul vostru, prin credința, pe care o avem *împreună, și voi și eu*«. Era un frate simplu, unul, asemenea lor, care voia să vină la Roma, sau era marele apostol al națiunilor? (compară cu Filipeni 2, 1-3).

Adunarea din Roma trebuia să știe că dorința lui de a-i vizita era demult. »Nu vreau să nu știți, fraților, că, *de multe ori* am avut de gând să vin la voi, dar am fost împiedicat până acum« (versetul 13). Deci Pavel și-a propus deseori să meargă la Roma, dar Dumnezeu în înțelepciunea Lui nu a permis; am spus deja despre motivele probabile. Și cu toate acestea dorința »ca să culeg un rod printre voi, ca printre celelalte neamuri« era pe deplin îndreptățită și plăcută lui Dumnezeu, căci Pavel ca apostol al națiunilor era *dator* »și grecilor și barbarilor (cei ce vorbeau altă limbă), și celor învățați, și celor neînvățați« (versetul 14). El era conștient de această datorie. De aceea, atât cât depindea de el, era gata să vestească Evanghelia și celor din Roma (versetul 15). Călătoria lungă, teama de eventualele pericole din marea metropolă păgână, sau oricare alte motive de reținere, nu-l puteau influența. Domnul i-a împlinit dorința fierbinte, dar pe un drum cu totul altul, decât acela pe care el și credincioșii din Roma și-l puteau imagina, și anume, ca »întemnițat al lui Isus Hristos pentru ei, și pentru neamuri« (Efeseni 3, 1).

Gândul fericit cu privire la posibilitatea de a vesti Evanghelia și în Roma îl face pe apostol să vorbească mai detaliat despre caracterul și conținutul acestei Evanghelii și în felul acesta să ajungă la *învățătura* propriuzisă a epistolei. »Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului« (versetul 16). Evanghelia este *puterea lui Dumnezeu*, nu o simplă învățătură, un fir călăuzitor pentru om, așa cum a fost Legea; de aceea este pentru »fiecare *care crede*«. Ea nu are *pretenții* de la om, ci îi *aduce* mântuirea, desăvârșită în sfințenie și dreptate, venind direct de la Dumnezeu și descoperind puterea lui Dumnezeu. Vestește păcătosului, așa cum este el *lipsit de putere*, o lucrare desăvârșită și înfăptuită odată pentru totdeauna. De aceea este, așa cum am spus, numai pentru credință. Legea cerea, Evanghelia dă, dă fără condiții și gratis, și anume *fiecăruia* care vrea s-o primească, fie iudeu, fie dintre națiuni. Mai întâi a fost chemat Iudeul, din cauza legăturilor lui exterioare cu Dumnezeu, cel puțin atâta timp cât sistemul religios de atunci nu a fost definitiv înlăturat, dar păgânii (națiunile) nu stăteau în urma iudeilor. »Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat« (Tit 2, 11).

În versetele care urmează, apostolul răspunde la întrebarea, *de ce* Evanghelia lui Dumnezeu este o putere. »Deoarece«, spune el, »în ea este descoperită o *dreptate a lui Dumnezeu*, prin credință și care duce la credință.« Nu este o dreptate *omenească*, de care avem parte prin (sau din) credință, adică pe baza sau pe principiul credinței, ci este dreptatea lui Dumnezeu Însuși. Ce altceva decât puterea lui Dumnezeu¹ ar fi putut face așa ceva? Legea ar fi dat o dreptate omenească aceluia care o respecta, dar nu nu era nimeni care putea s-o țină. Afară de aceasta, dreptatea obținută pe baza Legii putea să dăruiască omului numai viața pe acest *pământ*; căci »cine a făcut aceste lucruri, va trăi prin ele«, deci va rămâne în viață, nu va muri. Prin credință însă ne este dăruită dreptatea *lui Dumnezeu*. Dar ce este dreptatea lui Dumnezeu? Această întrebare este îndreptățită, dacă ținem seama de unele neînțelegeri cu privire la sensul expresiei. Nu este o dreptate care este *valabilă* înaintea lui Dumnezeu, așa cum a fost tradusă de Luther; căci o dreptate obținută prin ținerea Legii, dacă ar fi fost posibilă, ar avea realmente *valabilitate* înaintea lui Dumnezeu. Dar cea mai desăvârșită dreptate omenească nu poate niciodată să fie numită dreptatea lui Dumnezeu.

Trebuie să ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a obține răspunsul la întrebarea noastră; și ce zice acest Cuvânt? În Evanghelia după Ioan 16, 8-10 citim, că Duhul Sfânt, a cărui venire a fost anunțată de Domnul acolo, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, dreptatea și judecata. »În ce privește păcatul«, spune Domnul, »fiindcă ei nu cred în Mine; în ce

---

¹ Este adevărat că dragostea și harul lui Dumnezeu s-au descoperit în același timp în lucrare, dar nu despre aceasta este vorba aici.

privește *dreptatea*: fiindcă *Mă duc la Tatăl* și nu *Mă veți mai vedea*.« Deci, dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat în aceea, că El a așezat pe Fiul Său la dreapta Sa, deoarece El L-a proslăvit pe pământ. (compară cu Ioan 13, 31-32) Cu alte cuvinte: ea constă în aceea că Tatăl a înălțat pe Omul Isus Hristos în slava pe care El o avea înainte de a fi lumea. (Ioan 17, 5) Lumea a lepădat pe Acela pe care Dumnezeuul *cel drept* L-a proslăvit. În felul acesta *păcatul* ei s-a arătat în chip desăvârșit, și pentru ea nu mai rămâne nimic altceva decât *judicata*.

Evangelhia, pe care o propovăduia Pavel, vestea această dreptate a lui Dumnezeu, care, pe de o parte, s-a arătat prin aceea că a înviat pe Hristos dintre cei morți și L-a încununat cu slavă și cu cinste, și, pe de altă parte, ea așează pe fiecare care crede în Isus în aceeași poziție în care a intrat El ca Om. Căci ceea ce a făcut Hristos pentru proslăvirea lui Dumnezeu, a făcut totodată și *pentru noi*, așa că apostolul poate spune într-un alt loc: »Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat *pentru noi*, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El« (2 Corinteni 5, 21). Așa cum dreptatea lui Dumnezeu s-a văzut mai întâi în proslăvirea lui Hristos, așa se vede ea astăzi în noi, cei care suntem în Hristos, și în curând se va vedea pe deplin în noi, când noi, ca rod al muncii sufletului Lui, vom apărea împreună cu El în aceeași slavă.

Dar dacă aceasta este așa, dacă noi avem nevoie de dreptatea lui Dumnezeu, pentru a putea sta înaintea Lui, este clar că noi putem s-o obținem numai prin *credință*, pe baza unui *har* necondiționat. Orice faptă și orice efort din partea omului nu sunt numai excluse, ci este rău. În același timp, în felul acesta a fost deschisă ușa pentru *toți* oamenii. Ambii, iudeii și păgânii (națiunile), au în același fel parte de ea pe baza credinței. Era »prin credință, și care duce *la credință*«. Credința era *singurul* mijloc prin care se obținea această mântuire, și *a dus la credință*, acolo unde ea s-a arătat, după cum este scris: »Cel drept va trăi prin credință« (Habacuc 2, 4). Și așa cum a fost atunci, tot așa este și astăzi. Dumnezeu să fie veșnic lăudat pentru aceasta! Dumnezeu Își arată dreptatea în timpul de acum, prin aceea că El este *drept*, atunci când îndreptățește pe cel ce crede în Isus (capitolul 3, 26), da, când îi dă acum un loc în Hristos în locurile cerești. (Efeseni 1)